

УДК 342.922

Владислав Карелін,*канд. юрид. наук,
старший лейтенант внутрішньої служби,
доцент кафедри кримінального,
кримінально-виконавчого права та кримінології
Академії Державної пенітенціарної служби*

ЩОДО КООРДИНАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ ЗАСТОСУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ РЕЖИМІВ У СФЕРІ ОРГАНІЗАЦІЇ ВИКОНАННЯ ПОКАРАНЬ

Розглядається необхідність дослідження проблеми координації діяльності суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань як передумови реформування пенітенціарної системи України. Визначено основні нормативно-правові акти, які встановлюють та визначають основи координації діяльності суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань. Проаналізовано погляди вчених на проблеми координації діяльності суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань.

Ключові слова: координація, режим, адміністративно-правовий режим, Державна кримінально-виконавча служба, пенітенціарна система України.

Постановка проблеми. Процес істотного реформування Української держави, зумовлений не в останню чергу регіональною і глобальною політикою трансформації сучасного соціуму у широкому розумінні слова, ставить на порядок денний чимало завдань. Визначальним вектором цього процесу є, без сумніву, подальший розвиток суспільних відносин, який, однак, неможливий без розв'язання такого ключового завдання, як всебічне забезпечення публічної безпеки та правопорядку. Однією з ланок такого забезпечення є створення й функціонування в системі органів державної влади пенітенціарних органів. Однак, для того щоб зазначені органи якомога ефективніше реалізовували свою діяльність, вони мають взаємодіяти з іншими органами державної влади, громадськими об'єднаннями та іншими суб'єктами такої взаємодії. Іншими словами, важливість виконуваних завдань щодо забезпечення, в кінцевому підсумку, суспільства від злочинних проявів передбачає й спільність діяльності багатьох суб'єктів через поєднання їхніх зусиль. Однак будь-яка взаємодія на рівні керованих систем потребує належного правового оформлення, або, іншими словами, правового регулювання. У спеціальній літературі цілком справедливо зауважується, що правове регулювання як один із магистральних напрямів дії права має загальну соціальну мету, а саме: створення необхідних умов для безпечного розвитку усіх інституцій

суспільства, при цьому загальною юридичною метою подібного регулювання є створення в суспільстві стабільного правопорядку, а також системи органів, здатних цей правопорядок підтримувати і захищати [1, с. 190].

Актуальність теми дослідження. Проблема координації діяльності суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань є однією з малодосліджених як у науці кримінально-виконавчого права, так і в науці адміністративного права.

Стан дослідження. У доктринальній площині дослідженню тих чи інших аспектів адміністративно-правового регулювання взаємодії різних органів державної влади, в тому числі й органів пенітенціарної системи, приділяли увагу у своїх дослідженнях такі вчені, як: Є. Ю. Бараш, В. В. Галунько, С. В. Зливко, В. Я. Настюк, В. І. Олефір, М. Н. Пихтін, В. Ф. Пузирний, В. О. Сербогін, А. Х. Степанюк, С. Г. Стеценко, В. І. Теремецький, О. Г. Ткаченко, В. І. Трубніков, Ю. М. Фролов, Р. В. Шагієва, М. Ю. Яковчук, О. Н. Ярмиш та ін. Однак ґрунтовного дослідження з урахуванням реалій сьогодення до цього часу проведено так і не було.

Мета та завдання статті – з'ясувати, перше, сутність поняття «координація взаємодії у сфері організації виконання покарань», а по-друге, здійснити аналіз його адміністративно-правового регулювання.

Виклад основного матеріалу. Спеціальні адміністративно-правові режими, до яких належить і відповідний режим у сфері організації виконання покарань, як правило, не виключають ті чи інші форми взаємодії між суб'єктом складником механізму адміністративно-правового режиму та іншими учасниками взаємодії. Зрозуміло, що така взаємодія здійснюється з метою підвищення ефективності реалізації тих завдань, які покладаються на зазначену складову частину певного адміністративно-правового режиму. Напевно, це попереднє знання про одну із властивостей режиму може бути розглянуте й крізь призму аналізованого адміністративно-правового режиму.

Як відомо, у діяльнісному аспекті взаємодія найчастіше відбувається у формі координації. У найбільш універсальному розумінні (безвідносно до конкретної сфери регуляції) під координацією розуміється погодження, зведення до відповідності, установлення зв'язку, контакту в діяльності людей, між діями [2, с. 572]; взаємоузгоджена діяльність кількох суб'єктів для досягнення ними спільної мети [3, с. 290]. Водночас координація розглядається й багатьма юридичними галузями, які відбивають у її розумінні індивідуальні властивості як її сутності, так і правового регулювання певної взаємодії різних суб'єктів, що є предметом розгляду тієї чи іншої галузі юриспруденції. Так, наприклад, фахівці із прокурорського нагляду зауважують, що координація діяльності у боротьбі зі злочинністю – це заходи, що організуються прокурорами з метою забезпечення узгодженості зусиль правоохоронних органів держави, з урахуванням їх компетенції, у вирішенні спільних завдань [4, с. 167].

Представники кримінологічної науки стверджують, що координація діяльності правоохоронних органів із протидії злочинності та корупції – це передбачена законом, об'єктивно зумовлена, узгоджена та постійна взаємодія з метою реалізації учасниками правоохоронної діяльності спільних заходів за найбільш пріоритетними напрямками протидії злочинним та корупційним проявам, що здійснюється під організаційним керівництвом відповідного прокурора [3, с. 290].

У літературі довідкового плану термін «координація» визначається так: 1) взаємозв'язок, узгодженість, поєднання, приведення у відповідність [5, с. 626]; 2) погодження, зведення до відповідності, установлення взаємозв'язку, контакту в діяльності людей, між діями, поняттями [6, с. 453]; 3) узгодження, становлення функціональної взаємозалежності дій і засобів досягнення цілей, одна з функцій управління [7, с. 145] та ін.

Що стосується адміністративного права, то коли йдеться про координацію як певне змістове явище, то найчастіше говорять про метод координації, що є протилежним методу субординації. Так, наприклад, стверджується, що метод координації формує децентралізоване, диспозитивне регулювання, що проводиться на паритетних засадах; джерелом юридичної енергії за такого регулювання є будь-які суб'єкти правовідносин, у зв'язку із чим статус суб'єктів характеризується насамперед їх рівноправним становищем у правовідносинах [8, с. 35]. Цікаву думку з приводу місця координації в адміністративно-правовому механізмі висловили В. Я. Настюк та В. В. Белєвцева. Вони зазначають: «У новітній юридичній літературі щодо поняття предмета адміністративного права існують кілька різних поглядів, що сформувались у зв'язку з радикальними соціально-економічними перетвореннями, які відбулися у нашій країні останніми роками та спричинили відповідні зміни у правовій сфері, особливо стосовно сучасного визначення предмета адміністративного-правового регулювання..., < зокрема >, ... сталосся перенесення центру державного впливу прямого підпорядкування на координацію діяльності суб'єктів управління у різних галузях...» [9, с. 20]. Разом із тим ще за радянських часів у спеціальній літературі зазначалося, що організація внутрішньої і зовнішньої взаємодії, координація діяльності установ виконання покарань з іншими правоохоронними органами, іншими державними органами, громадськими організаціями; організація контролю тощо належать до кола завдань та функцій адміністративної діяльності установ виконання покарань [10, с. 35].

Стосовно сутності поняття координації взаємодії у сфері організації виконання покарань зазначимо, що ця діяльність має поєднувати зусилля принаймні двох груп суб'єктів – безпосередніх учасників такої діяльності, не враховуючи, власне, органів системи виконання покарань. З одного боку, це правоохоронні органи, органи влади та місцевого самоврядування, а з другого – інституції громадськості. Спільна діяльність, що має ознаки саме координації зусиль, виявляється в узгодженні й одновекторності дій суб'єктів, що не є адміністративно підлеглими один одному. У цьому полягає специфіка побудови відносин між такими суб'єктами. Водночас вони діють спільно, і їх спільність заснована: по-перше, на принципах рівності в опрацюванні й прийнятті будь-яких спільних рішень (чи то внесення пропозицій, чи то розробка документів рекомендаційного характеру та ін.); по-друге, на визнанні самостійності й

відповідальності будь-якого суб'єкта у межах закріплених за ним законом повноважень; по-третє, на виключенні підміни функцій одного суб'єкта іншим під час реалізації координаційних заходів; по-четверте, на розумінні своєчасності й оперативності у вжитті організаційних заходів координаційної спрямованості; по-п'яте, на необхідності концентрації кадрів (представників) відповідної кваліфікації різних соціальних інституцій й найбільш доцільних засобів на координованому напрямі (ділянці) взаємної діяльності, що вимагає пріоритетної уваги; по-шосте, на визначенні провідної ролі, як правило, будь-якого одного спеціального суб'єкта, що виконує функцію з організації й скеровування спільних дій; по-сьоме, на врахуванні специфіки тієї діяльності, що координується.

Отже, на підставі викладеного слід зазначити, що координація діяльності суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань – це спільна діяльність, з одного боку, органів та установ виконання покарань, а з другого – державних та правоохоронних органів, органів місцевого самоврядування, а також громадських інституцій із закріпленням провідної ролі, як правило, за будь-яким одним спеціальним суб'єктом, що заснована на принципах рівності в опрацюванні й прийнятті будь-яких спільних рішень зі збереженням самостійності й відповідальності цих суб'єктів у межах закріплених за ними законом повноважень і що реалізується своєчасно й оперативно шляхом концентрації кадрів (представників) відповідної кваліфікації (спеціалізації) й найбільш доцільних засобів з метою підвищення ефективності реалізації завдань зазначених режимів у сфері організації виконання покарань. Таким чином, координація діяльності пенітенціарних органів та інших компетентних державних, правоохоронних органів, а також громадських інституцій в кінцевому підсумку виявляється цілеспрямованим колективним впливом перелічених суб'єктів цієї взаємодії на відносини, що виникають між зазначеними суб'єктами під час їхньої спільної режимної діяльності, визначеної нормами адміністративного та кримінально-виконавчого права, з метою забезпечення узгодженості й одновекторності у певній царині людської активності. При цьому у широкому аспекті досягнення цілі координації, як справедливо зазначається у спеціальній літературі, забезпечується розв'язанням таких завдань, як усунення роз'єднаності, паралелізму й дублювання у діяльності правоохоронних органів у боротьбі зі злочинністю, її активізація, надання цій діяльності більшої цілеспря-

мованості та ін. [11, с. 36]. Якщо виходити з того, що однією із цілей покарання, про яке йдеться у ч. 2 ст. 50 КК України, є запобігання вчиненню нових злочинів як засудженими, так й іншими особами, то не буде помилковим вважати, що координація в режимній діяльності не оминає й цього аспекту проблеми взаємодії.

Із викладеного випливає кілька висновків методологічного характеру. Насамперед, координаційна діяльність суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань за своєю природою є однією із самостійних функцій, покладених на органи й установи Державної кримінально-виконавчої служби України, що своїм безпосереднім завданням має укріплення законності у процесі реалізації покарань і підвищення дієвості запобігання злочинним проявам під час відбування-виконання цих покарань. Крім того, така діяльність виявляється своєрідним відходом від імперативності однойменного методу правового регулювання, що належить до основних елементів адміністративно-правового режиму і ґрунтується на централізованому засобі та відповідному типі регулювання з відбиттям юридичної нерівності суб'єктів правовідносин [12, с. 268]. Координацією охоплюється лише спеціальна сфера діяльності, пов'язана із функціонуванням адміністративно-правових режимів виконання покарання як таких з обмеженням, а саме конкретно визначеним, колом суб'єктів відповідної діяльності.

Щодо нормативного складника регуляції координаційної діяльності суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань, то треба зазначити, що натепер до нормативно-правових актів, які покликані забезпечити взаємодію між вказаними органами, слід віднести перш за все Кримінально-виконавчий кодекс України та інші нормативно-правові акти, предметом яких є у тому числі закріплення статусу суб'єктів кримінально-виконавчої діяльності. Тут лише нагадаємо, що згадані нормативно-правові акти визначають, зокрема, систему та гарантії кримінально-виконавчої діяльності в Україні, засади організації правового статусу і відповідальності органів та посадових осіб пенітенціарної системи. Водночас у них закріплені й деякі аспекти взаємодії зазначеного органу з правоохоронними органами України та органами влади і місцевого самоврядування, а також органами судової влади та ін. Наприклад, це стосується: 1) визначення правового статусу пенітенціарних органів та установ як такого, що важливий для

розуміння засад такої взаємодії; 2) можливих напрямів взаємодії пенітенціарних органів та установ із правоохоронними органами; в) визначення компетенції пенітенціарних органів та установ під час взаємодії з органами влади, правоохоронними органами та ін.; г) обміну інформацією пенітенціарних органів та установ з органами прокуратури та Національною поліцією, зокрема, про стан законності, боротьбу зі злочинністю, умови виконання покарань та результати діяльності на відповідній території; д) вирішення спільно з відповідними органами Національної поліції питань щодо створення належних умов для служби та відпочинку співробітників пенітенціарної служби та поліцейських; е) регулювання відносин пенітенціарних органів та установ із судами загальної юрисдикції; тощо.

Цікавою у плані аналізу правового регулювання самого процесу координації діяльності органів та установ пенітенціарної системи видається думка М. Г. Вербеського, який свого часу зазначив, що «на управління в установах виконання покарань поширюються всі управлінські закони та закономірності, оскільки доводиться вирішувати загальний для всієї кримінально-виконавчої системи комплекс управлінських проблем, основними з яких є: 1) обґрунтування цілей, функцій і завдань системи та її складових елементів; 2) пошук оптимальних організаційних і організаційно-штатних структур системи; 3) напрацювання ефективних управлінських рішень на всіх рівнях системи; 4) оптимізоване інформаційне забезпечення систем та процесів управління; 5) забезпечення ефективного функціонування системи: її елементів як цілісних організаційних структур; 6) оптимальна організація праці персоналу на основі теорії наукової організації управлінської праці; 7) оптимізація психологічного клімату в системі (найбільш важливою складовою частиною цього завдання є робота з кадрами); 8) напрацювання та використання критеріїв і показників оцінювання ефективності функціонування системи в цілому та її елементів, зокрема; 9) засвоєння кібернетико-математичних методів управління та електронного оброблення інформації, електронно-обчислювальної та комп'ютерної техніки» [13, с. 6].

Ще один нормативно-правовий акт, що заслуговує на увагу в плані визначення вектора взаємодії пенітенціарних органів та установ з іншими суб'єктами координаційної діяльності, а саме з правоохоронними органами, є Закон України «Про Національну поліцію України», в якому регламентовано правові засади організації та діяльності На-

ціональної поліції України, статус поліцейських, а також порядок проходження служби в Національній поліції України. Важливою видається вказівка на те, що поліція у процесі своєї діяльності взаємодіє з органами правопорядку та іншими органами державної влади, а також *органами кримінально-виконавчої служби* відповідно до цього Закону та інших нормативно-правових актів. Крім того, у згаданому Законі вказані конкретні напрями взаємодії поліції з пенітенціарними органами, що є предметом координаційної діяльності. До таких належать: 1) взаємодія між керівниками територіальних органів поліції та представниками пенітенціарних органів; 2) виконання спільних проектів, програм та заходів для забезпечення порядку виконання покарань та покращення ефективності виконання поліцією покладених на неї завдань в даній сфері суспільних відносин; 3) здійснення спільних проектів на засадах партнерства; 4) співпраця між поліцією та пенітенціарними органами, що спрямована на виявлення та усунення проблем, пов'язаних із здійсненням поліцейської діяльності, і сприяння застосуванню сучасних методів для підвищення результативності та ефективності здійснення такої діяльності; 5) підтримка поліцією програм правового виховання, пропагування правових знань в освітніх закладах установ виконання покарань, засобах масової інформації та у видавничій діяльності за певною тематикою [14]. На наш погляд, у характері цієї взаємодії можна виокремити принаймні три складника: а) організаційний, що визначає уповноважених осіб такої взаємодії (керівний склад відповідних органів та установ); б) функціональний (реалізація різноманітних проектів, планів, заходів спеціальної спрямованості) та окремо в) просвітницький (участь, так би мовити, в оздоровленні суспільства).

Положення наведених нормативно-правових актів в основному регулюють діяльність пенітенціарних органів та правоохоронних органів, але не стосовно тієї сфери, що потребує підвищеної уваги, тобто така взаємодія відрізняється найзагальнішим характером, має ніби безособовий характер. Однак, на нашу думку, слід також відзначити нормативні акти, що регулюють взаємодію у певних напрямках спільної діяльності зазначених органів. Серед таких документів насамперед слід вказати Закон України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» [15]. Основними завданнями цього Закону є: створення загальних правових і організаційних засад у сфері організації боротьби з організованою злочинністю, сприяння її попередженню

та ліквідації; визначення системи державних органів, що ведуть боротьбу з організованою злочинністю, та їх взаємовідносин; встановлення повноважень спеціальних державних органів по боротьбі з організованою злочинністю та спеціальних заходів, що здійснюються ними на території, у тому числі й установ виконання покарань та ін. Стаття 8 розділу II «Спеціальні державні органи по боротьбі з організованою злочинністю, їх компетенція» зазначеного Закону наголошує, що координацію діяльності всіх державних органів, на які цим Законом покладено обов'язки здійснювати цю боротьбу, здійснює Координаційний комітет по боротьбі з корупцією і організованою злочинністю. При цьому до складу зазначеного органу, окремих посадових осіб, конкретно визначених аналізованим Законом, можуть входити й керівники інших міністерств та відомств, які беруть участь у боротьбі з організованою злочинністю. Безумовно, одним із таких відомств є й Державна кримінально-виконавча служба України, керівник якої за посадою може входити до Координаційного комітету з боротьби з корупцією і організованою злочинністю. Водночас слід зазначити, що особливістю цієї сфери боротьби зі злочинністю є те, що функція координатора покладається на відповідний спеціально створений державний орган.

Видається за необхідне звернутися ще до одного нормативно-правового акта, яким закладаються засади спільної діяльності щодо боротьби з таким видом правопорушень, як незаконний обіг наркотичних засобів. Законом України «Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними» [16] визначено відповідні завдання, серед яких, зокрема, визначення системи суб'єктів та заходів, спрямованих на протидію незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживання ними. У ч. 3 ст. 3 розглядуваного Закону прямо закріплюється, що координація діяльності у сфері протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів здійснюється органами виконавчої влади, уповноваженими на вирішення завдань у сфері протидії їх незаконному обігу. Виходячи з тексту нормативних приписів, до цієї протидії може залучатися широке коло державних органів, у тому числі й органи та установи виконання покарань, які у відповідних ситуаціях взаємодіють один з одним, наприклад у разі виявлення адміністративного чи кримінального порушення порядку цього обігу (надсилання інформації або подання матеріалів до відпо-

відних правоохоронних органів, які ведуть боротьбу з незаконним обігом наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів). У цьому полягає елемент взаємодії та координованості суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань (звісно ж, якщо про такі факти незаконного обігу наркотичних засобів стало відомо під час відбуквання особою покарання).

Ще одним пріоритетним напрямом боротьби зі злочинністю визнається протидія корупційним проявам. У цьому зв'язку окремо слід наголосити на можливості координації суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань у цій площині. Закон України «Про запобігання корупції» [17], визначаючи правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень, має безпосереднє відношення й до функціонування об'єктів пенітенціарної інфраструктури. Водночас згаданий закон визначає правові засади координації та надання Національним агентством з питань запобігання корупції державним органам, відповідно й органам пенітенціарної системи, методичної допомоги щодо виявлення корупційних ризиків у своїй діяльності та реалізації цими органами заходів для їх усунення, у тому числі підготовки та виконання антикорупційних програм, здійснення аналізу ефективності діяльності уповноважених підрозділів (уповноважених осіб) з питань запобігання та виявлення корупції. Як випливає із тексту Закону, роль координуючої ланки тут покладається на Національне агентство з питань запобігання корупції.

Висновок.

Підводячи підсумок вищевикладеного, справедливим буде зауважити, що за допомогою адміністративного права під час координації діяльності суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань з будь-якими іншими державними інституціями регулюються різноманітні відносини управлінського характеру, що спрямовані на запобігання проявам тих чи інших негативних соціально-правових явищ (злочинність, корупція, наркоманія тощо). При цьому відзначимо, що норми адміністративної галузі права регулюють відносини, які мають загальний характер для всіх напрямів будь-якої координаційної взаємодії. Однак разом із тим адміністративно-правове регулювання взаємодії органів

місцевого самоврядування, правоохоронних органів та суб'єктів застосування адміністративно-правових режимів у сфері організації виконання покарань спрямовано лише на окремі сфери спільної діяльності зазначених органів у межах режимного впливу.

Список використаних джерел:

1. Бурбика В.О. Взаємодія органів місцевого самоврядування з правоохоронними органами. Сучасні проблеми адміністративного права та процесу: тези доп. учасників Всеукр. наук.-практ. конф., 30 черв. 2017 р Харків: ХНУВС, 2017. С. 190-193.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з додатками, і доповненнями.) / уклад. та голов. ред. В.Т. Бусела. Київ: Перун, 2005. 1728 с.
3. Мозгова В.А. поняття та рівні координації діяльності правоохоронних органів із протидії злочинності й корупції. Часопис Київського університету права. 2013. № 2. С. 290-294.
4. Прокурорський нагляд в Україні: курс лекцій / Нор В.Т., Береський Я.О., Когутич І.І., Котик З.Д., Гузела М.В. та ін. Львів: Тріада плюс, 2002. 280 с.
5. Советский энциклопедический словарь / под ред. А. М. Прохорова. Москва. : Сов. энцикл., 1985. 1600 с.
6. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. Київ, Ірпінь: ВТФ «Перун», 2003. 1440 с.
7. Осипов Г.В. Социологический энциклопедический словарь. Москва: Изд-во НОРМА, 2000. 488 с.
8. Колпаков В. К., Кузьменко О. В. Адміністративне право України: підручн. Київ: Юрінком Інтер, 2003. 544 с.
9. Настюк В. Я., Белєвцева В. В. Адміністративно-правові режими в Україні: монографія. Харків: Право, 2009. 128 с.
10. Аксенов А. А. Управление органами, исполняющими наказания: учеб. пособ. Рязань: Рязан. высш. шк. МВД СССР, 1989. 107 с.
11. Шалумов М.С. Проблемы функционирования российской прокуратуры в условиях формирования демократического правового государства: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: 12.00.11. Екатеринбург, 2002. 50 с.
12. Адміністративне право України: підручник / Ю.П. Битяк, В.М. Гаращук, О.В. Дьяченко та ін.; за ред. Ю.П. Битяка. Київ, Юрінком Інтер, 2006. 544 с.
13. Організація управлінської діяльності в органах і установах кримінально-виконавчої системи / Вербєський М. Г., Мендель М. В., Промогайбенко В. В., Серов В. І.; за ред. В. А. Львовчкіна. Київ: ДДУПВП., 2004. 75 с.
14. Про Національну поліцію України: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. / База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
15. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю: Закон України від 30.06.1993 № 3341-XII / База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3341-12>.
16. Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними: Закон України від 15.02.1995 № 62/95-ВР / База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/62/95-вр>.
17. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. / База даних «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>.

Рассматривается необходимость исследования проблемы координации деятельности субъектов применения административно-правовых режимов в сфере организации выполнения наказаний как предпосылки к реформированию пенитенциарной системы Украины. Определены основные-правовые акты, которые устанавливают и определяют основы координации деятельности субъектов применения административно-правовых режимов в сфере организации выполнения наказаний. Проанализированы взгляды ученых на проблемы координации деятельности субъектов применения административно-правовых режимов в сфере организации выполнения наказаний.

Ключевые слова: координация, режим, административно-правовой режим, Государственная уголовно-исполнительная служба, пенитенциарная система Украины.

Need for problems of co-ordinations of activity of subjects of application in the execution administrative and legal regimes research in the execution of sentences as a pre-condition in reforming the penitentiary system of Ukraine is considered. The basic normative and legal acts that define of co-ordinations of activity of subjects of application in the execution administrative and legal regimes research in the execution of sentences are outlined. The scientists of co-ordinations of activity of subjects of application in the execution administrative and legal regimes research in the execution of sentences on the are analyzed.

Key words: co-ordination, regime, administrative and legal regime, state penitentiary service, penitentiary system of Ukraine.